

jukkal táplálták magukat. Egy jó ruhára így sem telt, a hallgatók megutálták a papot rongyosságáért, és ha megöregedett, vagy elveszítette hangját, irgalom nélkül koldulni küldték.

A prédikátorok, hogy ezt a nehéz sorsot elkerüljék, inkább hizelegtek az eklézsiának, s így próbáltak pénzt és ajándékot szerezni, elfordították a szemüket esküjüktől, és megalkudtak a bűnösökkel. Még az volt köztük a legkülönb, aki hallgatói hóna alá vánkost varrt, vagyis kicsinyítette vétkeiket, sokan meg se merték feddni a híveket, sőt egyenesen részt vettek a bűneikben."

Nem ilyen szeretetre tanít minket Pál apostol életén és szolgálatán keresztül Isten Igéje. Két nagyon egyszerű példát kapunk, amelyet követnünk kell.

1. Aki eredményesen akar munkálkodni, annak úgy kell forgolódni az emberek között, "amint a dajka dajkálgatja az ő gyermekeit." A régi idők dajkáit a modern kór pótmamáivá változtatták fel. Kétféle a meghatározás, de egyféle a munka: pótolni, helyettesíteni kell az édesanyát. Szeretni, azaz - ne féljünk a kifejezéstől -, egy kicsit dajkálgatni kell a ránk bizottakat. Ki nem tapasztalta, hogy ezt a dajkálgató szeretetet mennyire igénylik a felnőttek is!

2. Aki eredményesen akar munkálkodni, annak úgy kell inteni és buzdítani egyenként az embereket, "miként az atya a gyermekeit." Azaz, atyai szívvel kell lenni hozzájuk. Nem szabad, hogy árvának érezzék magukat a körülöttünk élők. S amikor szükséges, bizony el kell mennünk odaáig, mint az Apostol: "kézsek voltunk közölni veletek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a magunk lelkét is..." A személyes vallomástétel nem maradhat el. Nem a tudós tárgyilagosságával, és nem a reviroz hűvösségével kell forgolódnom az emberek között hanem az atya szeretetével. Úgy legyen, Amen.